

nanci. Naopak jest účelem § 3 čis. 6 zákona čis. 45 sb. z. a n. z roku 1928 jen to, by uvedeny byly předpisy o odkladu exekuce v soulad s předpisy o odbourávání ochrany nájemníků, nikoli by se na roveň stavělo nájemní užívání bytu a užívání tak zvaného naturálního bytu. Rekursní soud vyhověl proto neprávem rekursu vymáhajícího věřitele proti usnesení soudu první stolice a slušelo je tudíž obnoviti.

Čís. 8963.

Příslušnost podle § 99 j. n.

Pohledávka žalovaného nepřestala býti jeho »jměním« ve smyslu § 99 j. n., třebas ji žalobce odpočetl od své vyšší zažalované pohledávky.

(Rozh. ze dne 15. května 1929, R II 165/29.)

Žalobu o zaplacení peněžitě pohledávky proti italské firmě zadal žalobce na soudě, v jehož obvodu bydlel, a odůvodnil místní příslušnost dovolaného soudu podle § 99 j. n. tím, že žalovanému přísluší za žalobcem pohledávka. Soud první stolice vyhověl námitce místní nepřislušnosti a žalobu odmítl. Rekursní soud zamítl námitku místní nepřislušnosti. Důvody: Nelze souhlasiti s právním názorem napadeného usnesení, že pohledávka žalované strany ve výši 2157·30 Lir, které se žalobce dovolával k odůvodnění příslušnosti podle § 99 j. n., zanikla před žalobou započtením. K takovému započtení podle názoru rekursního soudu nedošlo, protože žalobcův nárok, který v žalobě uplatňuje, je jak co do důvodu tak co do výše sporný, takže se k započtení, které jako každá smlouva k účinnosti předpokládá souhlasnou vůli stran i její vzájemný projev, vůbec nehodí. Nestačilo k tomu jednostranné prohlášení žalobcovo v žalobě, že si svůj dluh, který uznává, započítává na svůj uplatňovaný nárok na náhradu škody, ana žalovaná strana jakýkoliv nárok z tohoto důvodu popírá. Pohledávka žalované za žalobcem zůstala žalobou nedotčena, nezanikla a tvoří podklad příslušnosti podle § 99 j. n., jehož další podmínky stranou žalovanou nebyly popřeny. Bylo proto stížnosti vyhověti a námitku nepřislušnosti, založenou jen na tvrzeném zániku započtením zamítnouti. Bylo již řečeno, že žalovaná poukazuje v žalobní odpovědi jen na jednostranné prohlášení žalobcovo, aniž sama jakýkoli nárok žalobcův, třeba jen ve výši své vlastní pohledávky, uznala. Než, i kdyby tomu tak skutečně bylo, nastal by zánik pohledávky teprve tímto prohlášením, takže i v tom případě byla by její pohledávka v době žaloby za žalobcem způsobilým podkladem příslušnosti podle § 99 j. n.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rekursní soud nepochybil, změniv usnesení soudu první stolice, jímž bylo námitce místní nepřislušnosti dovolaného soudu vyhověno a za-

loba odmítnuta v ten smysl, že se námitce místní nepřislušnosti nevyhovuje. K založení sudiště podle § 99 j. n. stačilo, že žalovaná firma měla v den podání žaloby v tuzemsku pohledávku za žalobcem. Sudiště to nebylo zrušeno tím, že žalobce jednostranným prohlášením v žalobě odpočetl od své vyšší pohledávky, příslušející mu podle jeho tvrzení proti žalované, zmíněnou pohledávku žalované firmy a že žaluje jen zbytek, neboť tím nepřestala ona pohledávka žalované firmy býti jejím majetkem v obvodu procesního soudu podle § 99 j. n.

Čís. 8964.

Soudní smír, jímž se dlužník zavázal, že zaplatí věřiteli do určitého dne ujednanou jistinu s úroky a »útraty, jak budou soudem stanoveny«, jest po dni, do něhož bylo plniti, vykonatelný i co do útrat. třebas soudní usnesení, upravující před oním dnem jich výši, nebylo ještě dlužníku do dne exekučního návrhu doručeno.

(Rozh. ze dne 15. května 1929, R II 175/29.)

Soudním smírem ze dne 7. listopadu 1928 zavázal se dlužník zaplatiti vymáhajícímu věřiteli do 8. prosince 1928 2.390 Kč a útraty, jak budou soudem stanoveny. Útraty byly usnesením ze dne 14. listopadu 1928 stanoveny 600 Kč. Toto usnesení bylo dlužníku doručeno dne 29. prosince 1928. Dne 15. prosince 1928 navrhl vymáhající věřitel povolení exekuce ku vydobytí útrat 600 Kč. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Usnesení ze dne 14. listopadu 1928 bylo povinnému doručeno dne 29. prosince 1928, tedy teprve po podání exekučního návrhu ze dne 15. prosince 1928. Ježto povinný svému závazku k zaplacení útrat v době podání exekučního návrhu dostáti nemohl, ježto mu usnesení o stanovení útrat ještě doručeno nebylo, je zřejmo, že navržená exekuce k vydobytí útratové pohledávky byla povolena neprávem.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Exekučním titulem jest soudní smír ze dne 7. listopadu 1928, podle něhož se dlužník zavázal, že zaplatí věřiteli do 8. prosince 1928 ujednanou jistinu s úroky a »útraty, jak budou soudem stanoveny«. Ve smíru byl přesně určen čas dlužného plnění, ale nikoli jeho úplný objem, který co do útrat měl býti určen soudem, takže soudní výrok měl v tom směru doplniti smluvní vůli stran. Podle spisů upravil soud skutečně útraty již dne 14. listopadu 1928, ale nedoručil usnesení o tom právě advokátovi dlužníkovu, jemuž bylo dotyčné usnesení doručeno až dne 29. prosince 1928, t. j. teprve po povolené exekuci ze dne 18. prosince 1928. Z jakého důvodu se tak opožděně stalo, není ze spisů vidno. V tomto případě nelze použití procesního předpisu § 426 odstavec druhý